

staar paa det radikale Standpunkt, mens Ordføreren for det radikale Parti, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), holder paa den gamle, fra Christian den Femtes og Enevoldskongernes Tid nedarvede Retsordning.

Det ærede Medlem gav mig et Raad om ikke at gaa frem med for hurtige og for pludselige Skridt. Naa, Tempoet i mit Liv har jeg altid selv bestemt, og jeg skal selvfølgelig ikke tillade mig at give det ærede Medlem noget som helst Raad, det forbyde selvfølgelig Forholdene mig, men jeg vil tillade mig at udtrykke et Ønske, nemlig det, at det ærede Medlem maatte kunne bekvemme sig til at gøre et hurtigt og pludseligt Skridt hen mod denne radikale Reform og være med til at gennemføre denne demokratiske Retsplejeordning. Det viste sig ogsaa, at da det ærede Medlem forrige Aar her i Tinget tog Ordet for at bevare den bestaaende Retsplejeordning og tog Afstand fra den vedtagne, var det ikke hos de demokratiske Partier, han fandt nogen som helst Tilslutning, men fra yderste Højre.

Vender jeg mig dernæst til den kriminelle Retspleje, da er det af de i Grundlovens § 74 brugte Ord navnlig Ordet „Offentlighed“, som jeg her lægger Vægt paa, medens det var Ordet „Mundtlighed“, jeg lagde Vægt paa, hvad den civile Retspleje angaar. Det er nemlig det, der bliver Grundforskellen mellem den bestaaende og den nye Retsplejeordning. Nu er jo Forhørskammeret lukket; hvad der dér passerer, ved ingen, saa længe Retten er sat; først bag efter kunne de, der have haft med Sagen at gøre, faa at vide, hvad der er passeret. Nu indfører den nye Retsplejeordning det Fremskridt, at Dørene aabnes, at den Mand, der bliver underkastet Forhør, forhøres ikke som Forhørsobjekt, men som Part i Sagen, der endogsaa kan møde ved sin Sagfører. Saa kunde naturligvis det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sige: Disse to Ting kunde man indføre i det nuværende System, saa kunde man nøjes med disse to Ændringer. Javel, men saa fører det lige ind i det, der er Grundkærnen i det nye.

Endelig er Grundlovsbestemmelsen i § 74, andet Punktum, nemlig Bestemmelsen om, at i Misgerningssager og i

Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, skulle Nævninger indføres, ogsaa opfyldt ved den nye Retsplejeordning. Det er sket ubetinget ved den nye Lov, og denne gaar videre endnu og giver Adgang til i flere andre Sager ogsaa at lade Nævninger fungere. Nu ved jeg ikke, hvorledes det ærede Medlems Stilling er til Spørgsmaalet om Nævningerne, om han ogsaa ønsker dem bort eller ikke. Men et er sikkert nok, at der er Folk, der have Indvendinger mod Nævningerne, og den reelle Indvending, der er rejst, er vel den, at man kan være bange for, at nogen kunde blive dømt af Nævninger, som ikke vilde blive dømt af faglige Dommere, og jeg vil indrømme, at det er en Fare, som jeg personlig altid har set ved Nævningeinstitutionen. Men atter paa dette Punkt viser den vedtagne Lovs Fortræffelighed sig. Den har nemlig i § 882 den Bestemmelse, at „hvor Nævningernes Erklæring gaar ud paa, at Tiltalte er skyldig, men Retten finder, at Sagens Bevisligheder ikke have afgivet tilstrækkeligt Grundlag for at fælde Tiltalte for den Forbrydelse, i hvilken Nævningerne have erklæret ham skyldig, kan den ved Kendelse beslutte, at en ny Domsforhandling skal foregaa“, altsaa tilsidesætte Nævningernes Kendelse. I § 883 bestemmes det yderligere, at forinden Sagen igen kommer frem for ny Nævningeret, kan Justitsministeriet slutte Sagen. Endelig staar der i andet Stykke: „Faldet ogsaa den nye Domsforhandling ud til en fældende Nævningeerklæring, kan Rätten, naar den finder, at Beviset er utilstrækkeligt til at fælde Tiltalte for den Forbrydelse, i hvilken Nævningerne have erklæret ham skyldig, afsige Frifindelsesdom eller, naar den finder det godtgjort, at Tiltalte er skyldig i en mindre Forbrydelse end den, Nævningernes Erklæring lyder paa, afsige Dom i Overensstemmelse hermed“. Dermed er der givet dem, der stilles for en Nævningedomstol, al den Betyggelse, man overhovedet kan tænke sig at give. Den næste Indvending, der kunde rettes mod Nævningerne, men den tror jeg nu ikke vil komme fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), er den, at man kunde være bange for, at nogen gik fri, som maaske vilde være bleven dømt for en